

„Egyszer, jó régen már, még éppen a „szóba jöhető kor” vége felé (de mikor is van az?), tréfálkoztam vele (persze, nem először, és nem is oly biztos, hogy kifejezett élcélődés volt): vehetem úgy, hogy sosem kísértették meg? Hogy a fenébe ne, hát kinek nézem én őt, vágott vissza, mire kissé megszeppentem, és azzal háritottam, hogy jó, jó, de sikeresen, és nyeltem hozzá egy nagyot. Felnevetett. Miért is gondolom, hogy elmondaná? Meg amúgy sem szívesen hazudik, tudhatnám. Különben meg ő nem volt sikerosztó, rántotta meg a vállát és jól visszanezett rám. (Aminek az okát, persze tudtam ...). De miért is nem, ha már annyi esélyt kapott, folytattam elbátortalanodva a már csak félig mókásnak mutatkozó diskurzust. Mert gusztustalannak tartja, zárta le a beszélgetést és ment is a dolgára.

Később ezen a riposztján többször is elmorfondíroztam: nem azt mondta, például, hogy: „Ó, édesem, hát a nyomodba sem léphetett senki!”, vagy legalább ezt: „Örök hűséget fogadtam neked, mi mást is várnál el tőlem?”. Vagy akkor már inkább egy kis bugyuta tréfával próbálta volna tompítani a kérdéskör komorságát stb. De nem, hanem egy meglehetősen semleges, sőt, már – már szenteskedő magyarázattal élt. És egészen különleges: ahogy mentünk be a korba, többször is előjött ez a dolog részemről, ráadásul fura módon, egyre nagyobb erővel.”